

A

KOUZELNICKÁ PARTA

Neil Patrick Harris

FRAGMENT

Kouzelnická parta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Neil Patrick Harris a Alec Azam
Kouzelnická parta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOUZELNICKÁ
PARTA
Neil Patrick Harris

FRAGMENT

Text and illustrations © 2017 by Neil Patrick Harris
Story illustrations by Lissy Marlin. How-To illustrations by Kyle Hilton
All rights reserved.
Translation © Zdik Dušek, 2019
Cover art copyright © 2017 by Neil Patrick Harris
Cover copyright © 2017 by Hachette Book Group, Inc.

ISBN 978-80-253-4138-4

*Pro Gideona a Harper,
kteří se k sobě krásně hodí*

OBSAH

<u>JEDNA: ta první</u>	<u>17</u>
<u>DVĚ: ta druhá</u>	<u>22</u>
<u>TŘI: třetí z nich</u>	<u>41</u>
<u>ČTYŘI: o jednu víc než tři</u>	<u>55</u>
<u>PĚT: rýmuje se se světem</u>	<u>62</u>
<u>ŠEST: o jednu méně než sedm</u>	<u>78</u>
<u>SEDM: o jednu víc než šest</u>	<u>93</u>
<u>OSM: sedm plus jedna rovná se</u>	<u>104</u>
<u>DEVĚT: číslo mezi osmi a deseti</u>	<u>116</u>
<u>DESET: nejvyšší číslo v balíčku karet</u>	<u>129</u>
<u>JEDENÁCT: vypadá jako dvě čárky nebo dvě malá L, což může být matoucí.</u>	
<u>Tohle jsou dvě malá L: ll.</u>	
<u>Vypadají trochu jako II.</u>	
<u>Jak říkám, matoucí.</u>	<u>144</u>

DVANÁCT: neboli tucet 151

TŘINÁCT: často považované
za nešťastné číslo, těžko říct proč 162

ČTRNÁCT: čtrnáctá kapitola 164

PATNÁCT: deset plus polovina z deseti 173

ŠESTNÁCT: sladkých šestnáct 187

ŠESTNÁCT MILIARD: Překvapení!
Chtěl jsem si ověřit, že čtete pozorně 194

SEDMNÁCT: o šest víc než devět, násobeno deseti,
plus tři a pak děleno devíti 195

OSMNÁCT: o jednu víc než sedmnáct 201

DEVATENÁCT: číslo chybějící v tomhle
vyjádření pí: 3,141592653589793238462
643383279502884 71693 207

DVACET: předposlední kapitola 215

DVACET JEDNA: poslední 221

MĚSTO MINERÁLNÍ STUDNY

LUNAPARK
B. B. BOSSA

ŽELEZNICE

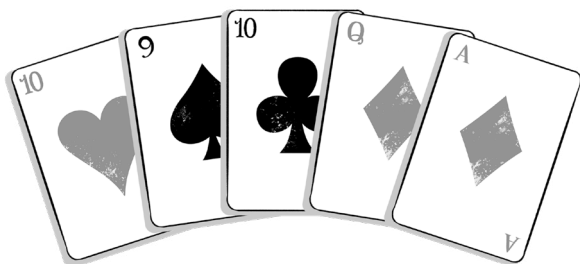

KOUZELNICKÝ OBCHOD
PANA VERNONA

MĚSTSKÉ
CENTRUM

STŘEDISKO
VELKÝ DUB

BUĎTE ZDRÁVI!*

*(*Ne že bych vám rozkazoval, to je jen takový pozdrav.)*

Věříte v kouzla? Haló! Ano, mluvím s vámi. Tak co?
Věříte v kouzla?

Jestli jste jen trochu podobní klukovi z téhle knihy, možná odpovíte záporně. Ale ujišťuji vás, že kouzla jsou všude kolem vás. Je to pravda. Nevěříte? Najdete je i tam, kde je vůbec nečekáte, třeba v černé kronice:

Pod maskou zloděj ukrýval pistoli.

Chápete? Pod masKOU ZLOděj ukrýval pistoli.

Nebo v kuchařce:

Maggi je nejlepší do polévky.

Jasně? Maggi je, magie!

(Můžete se přestat smát, zase tak vtipné to nebylo.)

Ale buďme na chvíli vážní.

Kouzla mohou pro různé lidi znamenat různé věci. Pro někoho je to tahání králíků z cylindru nebo přerézání člověka vejplů a pak (doufejme) jeho opětovné složení dohromady. Pro jiné je kouzlem svěží podzimní den nebo něžné objetí milované osoby. Pro mě může být kouzelný nějaký příběh, hra, hádanka nebo překvapení, které mi vyrazí dech.

Kouzla se zkrátka vyskytují ve všech tvarech, velikostech, barvách, chutích, vůních a pocitech. Můžou dokonce nabýt podoby knihy, možná právě té, kterou zrovna držíte v ruce. Nebo taky ne. Nechci předbíhat.

Ale někdy se kouzla kolem nás těžko hledají, jako chlapci v téhle knize. Možná jste příliš zaneprázdnění natáčením cukrové vaty nebo vás rozptylují ptáci za oknem, případně jste příliš unavení po úklidu podkroví, než abyste si jich všimli. Ale ujišťuji vás, že kouzla existují. Jenom musíte vědět, kam se podívat. (Použijte svůj nos! Nebo jazyk! Nebo oči! Nebo mozek!) Někdy je samozřejmě můžete vytvářet sami.

Chtěli byste se naučit něco o kouzlech? Já si říkal, že možná ano. Tak dobře. Opakujte po mně: SIMSALABIM!

Pardon, myslím, že jste to ve skutečnosti neřekli nahlas. Prosím. Opakujte. Po mně. SIMSALABIM!

Hlasitěji. SIMSALABIM!

Výborně. Jste dobří žáci.

Ted' otočte stránku...

POČKAT, MOMENT, POČKEJTE... VYDRŽTE... STŮJTE!

Jsem to ale hlupák. Asi mě rozptýlilo to maggi. Málem jsem zapomněl na poslední zásadně důležitou věc, než se dostaneme k vlastnímu příběhu. (Fanfáru, prosím!) Nejdřív vám musím vysvětlit...

JAK

číst tuto knihu!

nemůžu vám říct, kdy nebo kde ji máte číst. koneckonců ji můžete číst v Autobuse, v letadle nebo třeba na žebříňáku se senem. můžete ji číst při čištění zubů, česání sebe, srsti angorskéHO králíka (máte přece angoráka, nebo ne?) nebo třeba jablek. můžete ji číst na posteli, pod postelí nebo možná zatímco se VznášíTE několik desítek centimetrů nad postelí. pokud budete mít cHuť, můžete ji číst v koupeLnovém zrcadlE pozpátku, vzhůru nohama nebo hlavou dolů.

ne, nemůžu vám říct, Kdy a kde, a už vůbec vám Nemůžu říct jak. můžete ji číst s otevřenýma očima nebo s očima ZavřEnými (to taky JdE). můžete ji číst zezadu, v zrcadle nebo vám ji někdo může Předčítat nahLas. dokoNce vás může napadnOut přečísT poslední písmenA jistých slov v nějaké větě a jE tu přínejMenším jedna čáST, kde byste měli najít Všechna velká písmena a zjlstit, co říkáJí. (je prima mít různé možnosTi, co?)

nejdůležitější Ale je pochopit následující: v téhle Knize jsou lekce o kouzlech (někdy nazývaných čárY). kapitoly vyprávějí

Příběh plný dobrodružství, nesnází, vzrušení A zábavy (ne zrovna v tomhle Pořadí). kouzelnické chvíle (návod roztroušené tu a tam po celé knize) vám pomůžou odhalit tajemství jevištního kouzlení.

jestli budete číst oba druhy kapitol popořadě, možná si řeknete: „páni!“, až budete sledovat rozvíjející se příběh a učit se kouzla. pro co největší záživu doporučuji, abyste četli knihu oběma způsoby.

další věc: kouzelnická tajemství se musejí sdílet, aby budoucí generace mohly dosáhnout ještě úžasnějších úspěchů. proto vám je prozrazuji! ale žádám vás o jedno: udržujte ta tajemství v tajnosti. nepoužívejte je k balamucení sousedů. nekřičte je ze střech svého města. věřte mi, když tvrdím, že proměna zamračení v úsměv může být tím nejprospěšnějším kouzlem ze všech. mnohem prospěšnějším než opak!

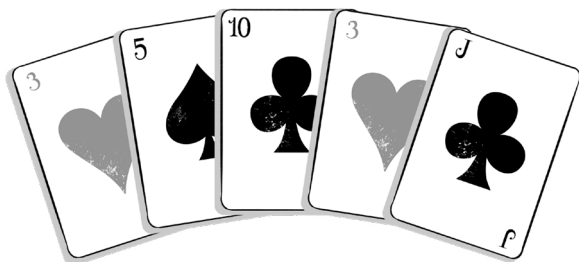
fuj; slyšíte, jak blábolím? tak vzhůru na věc.

jste připravení?

skvěle.

otočte stránku...

-----!

JEDNA

Ve tmě železničního nádraží někde na opačné straně města se z husté opony mlhy vynořila temná postava. Ještě jednou se ohlédla za sebe a přeběhla podél několika řad prázdných kolejí.

Pokud jste mi aspoň trochu podobní, možná vám přeběhne mráz po zádech, když si představíte temnou postavu vynořující se z noční mlhy na téměř opuštěném nádraží osvětleném jen vzdálenými pouličními lampami. Ale teď nemusíte mít obavy. Byl to jenom hubený kluk jménem Carter Locke.

Jestli vyloženě chcete mít obavy, měli byste je mít z muže nedaleko za ním: z muže, který honil Cartera po vozovně a křičel: „Cartere! Hned se vrať! Neutíkej

přede mnou! Já ti neublížím!“ To byla lež. Ten muž rozhodně chtěl Carterovi ublížit.

Carter to ale naštěstí věděl, a tak kmital nohama, svíral brašnu a napínal oči do tmy, aby viděl, která řada vagónů odjíždí z nádraží. Do bubínků se mu opřelo zahoukání lokomotivy a Carter klopýtl o kolejnici.

O několik kolejí dál se ozývalo známé kovové klapání. Kolem prorachotila rezavá, ale barevná řada vagónů, zrychlovala a rozháněla mlhu. Carter už viděl jasněji. Přeskočil koleje a přidal, aby vlak dohonil. Ze tmy se vynořovaly další a další vagóny. Červené, modré, zelené, žluté, purpurové, rezavé, černé, oranžové a zase rezavé.

Barevná souprava Carterovi připomněla první kouzelnický trik, jaký kdy viděl: k obličejí se mu přiblížila ruka a vytáhla mu z ucha červený hedvábný šátek přivázaný ke žlutému, ten byl zase přivázaný k modrému, ten k zelenému a tak dále a tak dál. Byla to jedna z nemnoha Carterových vzpomínek na otce.

Instinktivně se dotkl brašny, jako kdyby se ujišťoval, že uvnitř pořád je jeho dřevěná truhlička. Byla tam.

Běžel podél vlaku a díval se po jednotlivých vagónech, aby si našel místo k naskočení. Na šterku za ním dusaly kroky. Následoval chraplavý, vzteklý hlas. „Cartere! Neopovažuj se naskočit na ten vlak!“ Klapání a supění soupravy muže nepřehlušilo. Naopak se

ozýval z větší blízkosti, hned za ním. „Mám oči a uši v každém městě odtud až po Timbuktu! Nikdy neutečeš! Slyšíš? Nikdy!“

Carter se snažil nemyslet na to, co by se stalo, kdyby ho ten muž chytil. Místo toho se soustředil na vlak. Od těžkých kol valících se po kolejnicích se odráželo světlo. Potíž s vlaky je v tom, že jsou z kovu a každý vagon váží tunu, ne-li víc. A když se dají do pohybu, nedají se snadno zastavit. Kdyby se Carter příliš přiblížil a kdyby zakopl, bylo by po všem.

Právě ho míjel jasně žlutý vůz. Žlutá barva Carterovi připomněla ptáka, kterého kdysi viděl zavřeného

v kleci v okně obchodu se zvířaty. Neměli by ptáci volně létat? Carter to vzal jako znamení, že tohle je ten správný vagón, který ho odveze daleko odtud. Schůdky byly těsně mimo dosah.

Naskakovat za jízdy do vlaku může být těžké a pro některé snad i strašidelné, ale Carter už to dělal tolikrát, že mu to připadalo stejně přirozené jako vytáhnout někomu zpoza ucha minci nebo zamíchat balíček karet jednou rukou.

Pro muže, který Cartera pronásledoval, bohužel platilo totéž. Když se Carter chystal sevřít zábradlí vedle schůdků, muž popadl Carterovu brašnu a strhl ho na zem.

„Ne!“ zaječel Carter.

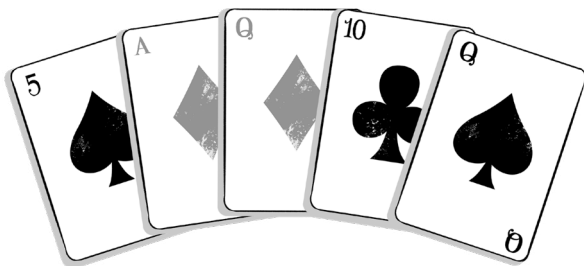
Oba se kutáleli po šterku vedle kol žlutého vagónu, které klapaly po kolejnicích. Jejich rytmus zněl jako ozvěna vystrašeného bušení Carterova srdce. Nechtěl si ani představovat, co by se stalo, kdyby vlak odjel bez něj.

A tak se nezastavil a natočil se tak, aby válení sudů přešlo v kotrmelec. Když se překulil po hlavě dopředu, vyškubl brašnu z mužova sevření, opřel se chodidly o sypký šterk a skočil k poslednímu vagónu soupravy. Vzadu vedle otevřených dveří visel žebřík. Carterovy hbité prsty se sevřely kolem spodní příčky a napjaté šlachy se zaťaly. Vyšvihl se na žebřík, zvedl nohy a opřel je o zadní stěnu teď už rychle ujíždějícího vlaku.

Jen co popadl dech, vyšplhal až nahoru a posadil se na střechu. Vítr mu cuchal vlasy. Zepředu se znovu ozvalo zahoukání.

Když se podíval dozadu, viděl toho muže, jak klečí u kolejí, má vztekle zvednuté ruce a křičí něco do noci. Rychle se ale zmenšil na tečku, která nakonec zmizela v šeré dálce. Carter zamával na rozloučenou. Městu. Paní Zalewské. A muži, který ho honil. Ačkoliv tomu, kdyby Carter mohl dát jednou provždy sbohem místo na shledanou, jistě by to udělal.

Vycházelo slunce a nebe získávalo nádherný modrý odstín. Po nějaké době Cartera uklidnilo známé kolébání a hlasité klapání vlaku. Zazíval. Slezl ze střechy do nitra vozu. Uvnitř byly na dřevěných paletách vyskládány stovky beden. Carter si lehl vedle jedné z nich, brašnu si dal pod hlavu jako polštář a odplul do spánku. Zdálo se mu o naději, osudu a dobrodružství, ale jeho snem se mihla i myšlenka na kouzla.

DVĚ

Překvapení!

Čas na menší zavzpomínání!

Chápu, jak je otravné, přerušit vyprávění přímo uprostřed akce, ale měli byste o Carterovi vědět pár věcí, než vám povím, co se stalo dál. Věcí jako: Co je to za kluka? Proč utíká? A co to bylo za muže, který ho pronásledoval? Slibuji, že se ke Carterovu útěku brzy vrátíme. A jestli ne, klidně mě dejte do těsné svěrací kazajky. Ach, ta hrůza...

Ale dost řečí... kupředu!

★ ★ ★

Carter se naučil kouzelnické triky od strýce. A byly to opravdu jenom triky. Nezahrnovaly žádná opravdová

kouzla. Jak by taky mohly? Každý ví, že kouzla neexistují – nebo si to aspoň Carter myslel.

Už jako malý přestal věřit v nádherné, šťastné, fantastické věci. Nebyla to jeho chyba. Někdy mají dobří lidé v životě smůlu.

Chápejte, Carter se narodil dvěma báječným lidem. Mamčin úsměv zářil jako slunce za dokonalého dne na pláži. A táta mu dokázal vytahovat mince z uší a uměl zařídit, aby zmizel celý balíček karet. Bydleli v červeném domečku s bílým lemováním u zalesněné a křivolaké silnice na okraji malého severního města. Jednou odpoledne, když bylo Carterovi teprve pár let, se jeho rodiče nevrátili domů.

Nevrátili se ani další den. Ani následující. Když jeho opatrovnice zavolala policii, Carter doufal, že to je jenom jeden z otcových triků. Ale když uplynul další den, kdy se neozvali, Carter musel přijmout tvrdou skutečnost: jeho rodiče už se nevrátí. Zmizeli nadobro.

Mladý Carter odešel ke vzdálenému příbuznému, který se jmenoval Sylvester Beaton a přezdívalo se mu „Lišák“. Z praktických důvodů ho budeme označovat za Carterova strýce.

Strýc Lišák byl šlachovitý mužík, který chodil v hnědém tvídovém obleku s roztřepenými švy a záplatami přes díry prožrané od molů. Dlouhé mastné vlasy měl stažené do neúhledného ohonu a nosil řídký plnovous,

který mu sotva zakrýval špičatou bradu. Strýc Lišák tvrdil, že svou přezdívkou dostal kvůli své podobě s liškou, ale Carter si vždycky myslel, že vypadá spíš jako kuna.

Strýc nebyl zrovna nadšený z toho, že se musí starat o Cartera. A Carter nebyl nadšený z toho, že žije s tímhle člověkem. Takové ale byly okolnosti a Carter se z nich snažil získat to nejlepší.

Strýc Lišák podobně jako Carterův otec znal kouzelnické triky. Uměl přiložit Carterovi k nosu kapesník a přimět ho, aby do sklenice vykýchl vodopád mincí. Pak zase nechal jednu minci po druhé zmizet. To Cartera pokaždé ohromilo.

Škemral, aby ho strýc naučil kouzlit. Strýc Lišák nakonec uznal, že by se mu pomocník mohl hodit, a tak naučil Cartera všechno, co znal. Ukázalo se, že Carter má ke kouzlení vlohý od přírody.

Brzy zvládal všechny strýcovy triky, ale ještě líp. Měl zvláštní talent. Díky dlouhým prstům a pevným šlachám měl rychlé ruce a dokázal míchat karty jako šampion. Dokázal zařídit, aby mince mizely a znovu se objevovaly na opačné straně pokoje. Uměl zhmotnit karty z prázdného vzduchu. Dokonce pozměnil trik strýce Lišáka s kýchnutím a nahradil mince kostkami ledu (což bylo docela působivé, když uvážíme velikost nosních dírek průměrného člověka).

Strýc Lišák nebyl typ člověka, který ocení, jak mladý

synovec mění jeho starou a nejlepší iluzi, ale měl dost rozumu, aby si všiml příležitosti, když přímo před ním kýchala ledové kostky. A tak se rozhodl, že na Carterovy narozeniny chlapci místo oslavy připraví zkoušku. Poslal ho k náhodně vybranému páru na ulici, aby předvedl svoje úplně první veřejné vystoupení.

Carter si napřed nervózně uhladil plavé vlasy ke straně, štípl se do bledých lící a doširoka otevřel modré oči. Dvojice se ochotně zastavila. Nejdřív jim Carter ukázal balíček karet, požádal ženu, ať si jednu vybere a nechá ji schovanou mezi dlaněmi, aby ji neviděl.

„Pevně ji držte,“ řekl jí, „a já budu hádat, kterou jste si vybrala... Je to kárová královna?“

„Je! Opravdu je!“ vydechla žena. Když ale otevřela dlaně, aby se podívala, vyjekla: „Ta karta zmizela!“

„Vážně?“ zeptal se Carter a zvedl ji ve své ruce.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se muž.

„Kouzla, samozřejmě,“ odpověděl Carter, ačkoliv to byla jen slova. Nevěřil ve skutečnou magii, ale uměl přimět lidi, aby se dívali na jednu věc, kterou rozptýlil jejich pozornost od jiné. Dodal si odvahu a pokračoval: „Vrátil byste mi tu kartu, kterou jste vzal, pane?“

„Já jsem žádnou nevzal,“ ohradil se muž.

„Tak co to máte v kapse?“

Muž si sáhl do náprsní kapsy a opravdu, měl v ní kárového krále.

Dvojice se zasmála. Carter trhnutím zápěstí vykoulil kytici barevných papírových květin, podal ji ženě a uklonil se, přesně jak ho to strýc Lišák naučil. Muž i žena tleskali, tleskali a tleskali.

Žena políbila Cartera na tvář a muž mu dal niklák. Carterův hrdý strýc jim oběma potřásl rukou a odstrkal Cartera pryč.

Carter zářil jako sluníčko. Udělal těm dvěma radost. Jejich úsměvy mu připomněly vlastní rodiče a jejich smích. Bylo mu jedno, že nemá narozeninovou oslavu. I tak to byly pěkné narozeniny...

Přinejmenším do chvíle, kdy zjistil, že strýc tomu muži ukradl hodinky a té ženě snubní prsten. Strýc Lišák ho zneužil. Carter znal až příliš mnoho příběhů, v nichž padouši okrádají nevinné, a vždycky v něm vyvolávaly dojem, jako kdyby ho někdo okradl o rodiče.

To, co zbývalo z dobrého pocitu, z něj vyprchalo jako vzduch z děravého balónu.

★ ★ ★

Prohlásit, že strýc Lišák nebyl ideální opatrovník, je hodně mírné. Naopak. Už víte, že to byl zloděj, ale měli byste taky pochopit, že šlo o podfukáře: o člověka, jenž přesvědčuje jiné lidi o věcech, které nejsou pravdivé.

Carterův strýc měl v oblibě „krátkodobá šméčka“. To znamená, že se nezabýval podvody, které vyžadovaly dny či dokonce týdny. Pracoval co možná

nejrychleji a zbavoval lidi peněz nebo cenností, než stačili mrknout. Než si pak uvědomili, že jsou okradeni, strýc Lišák už byl pryč.

Proto Carter nikdy neměl domov, kamarády ani vlastní pokoj. Nikdy nechodil do školy a nepoznal místo, kde by se cítil bezpečně. Se strýcem spali za dobrých dnů v útulcích pro bezdomovce a za špatných dnů v temných uličkách. Neustále se přesouvali z města do města. Koneckonců, když máte ve zvyku nechat mizet věci ostatních lidí, je nejlepší, abyste uměli mizet sami.

Někdy strýc Lišák mizel i na několik dní v řadě a Cartera nechával, ať se stará sám o sebe. Carter netušil, kam jeho strýc šel, jestli není zraněný nebo se nedostal do potíží, a nevěděl, jestli ho ještě někdy uvidí. Strýc Lišák se ale nakonec vždycky vrátil, bez jediného slova vysvětlení. Carter věděl, že se ho nemá vyptávat, kde byl, zejména vzhledem ke krutému, zlostnému lesku ve strýcových očích. Carterovy modřiny a jelita ostatně taky představovaly pádný důvod.

Carter si o samotě trénoval svoje triky nebo vyhledal nejbližší knihovnu. Hrozně rád se nořil do knih o naději, síle a zázracích, ale taky o železnici, gymnastice a receptech na koláče. Časem se o sebe dokázal docela dobře postarat. Uměl taky skvěle dělat hvězdy a snil o sladkých pochoutkách.

Jak roky běžely, Carterovi začínala docházet

trpělivost. Jeho strýc byl lump, to Carter věděl. Doufal ale, že si Lišák zničehonic vybere jedno město, najde si práci a usadí se. Asi to byla nepravděpodobná naděje, možná dokonce nemožná, ale naděje byla jednou z mála věcí, které Carter měl. Přinejmenším do jednoho mimořádně svěžího jarního večera...

„Vidíš toho chlápka?“ zašeptal strýc Carterovi. „Chci, abys k němu šel a šlohnul mu hodinky.“ Slovo *šlohnul* vám může připomínat slovo *šlehnul*, ale znamená něco jiného: ukrást.

„Kolikrát jsem ti říkal, že nekradu?“ odpověděl Carter. Zařekl se už před léty, když přišel na to, co jeho strýc ve skutečnosti dělá. Slíbil sám sobě, že nikdy nebude jako jeho strýc. Za nic na světě. A od té doby se tím řídil.

„Ty mrňavej...“ zavrčel strýc Lišák a popadl Cartera za košili. Objevil se policista, který procházel po ulici a točil obuškem. Strýc Lišák se široce usmál a objal Cartera jako drahého syna. „... smíšku! Á, dobrý večer, strážníku.“

Policista pokývl a pokračoval v chůzi.

Jen co zmizel z dohledu, strýc vzal Cartera za límec a zavrčel: „Fajn. Tak dávej pozor, zatímco budu pracovat já.“

Carterův strýc pojímal práci poměrně netypicky. Nevynalezl hula-hop ani neovládal těžké stroje.

Nepěstoval na farmě rebarboru ani netrénoval hady v zoo, aby nekousali děti. Jeho pojetí práce bylo ryze zločinné: krást od jiných.

Carter přejel prsty po obdélníkovém obrysu v boku kožené brašny. Všechno jeho jmění se vešlo do jediné tašky. Obsahovala balíček karet, tři kalíšky, tři mince (jedna z nich měla na lícové straně hluboký škrábanec), několik kostek, náhradní pár ponožek, provaz, kamelotskou čepici a malou dřevěnou truhličku s iniciálami LWL. Truhlička se zdála být pevně uzavřená a nedala se otevřít, ale Carterovi to nevadilo. Byla to jediná věc, která mu zbyla po rodičích.

„Radši bych se prostě vrátil do domu na půli cesty,“ zašeptal Carter strýci. „Je mi nějak zle od žaludku.“

„Říká se tomu domov na půli cesty,“ vyštěkl strýc Lišák. „A takovouhle přecitlivělost ti nebudu trpět. Podobný myšlení je pro lidi jako my nebezpečný. Tak si povytáhni pumpky a helfni mi, jo?“

Carter potlačil povzdech, zatímco se strýc Lišák rozhlížel ulicí po nějaké oběti. O pár minut později se znovu objevil policista: pomalu kráčel a nahlížel do výkladů obchodů. Carter zahvízdal: to byl signál, aby strýc přestal páchnout, totiž pardon, páchat trestnou činnost. Když strážník zašel za roh, Carter se rozhlédl na obě strany a kývl strýci na znamení, že je čistý vzduch.

Strýc Lišák se schoval do ústí uličky a oslovoval kolemjdoucí. „Hej, mrkněte se – vidíte, jak snadno se dá vyhrát? Přistupte blíž, mám pro vás jednoduchou hru. Za minutku zdvojnásobíte vklad! Lehký jako facka!“ Kolemjdoucím se zřejmě líbilo, jak zdůrazňoval snadnost hry, protože se zastavili u strýcova skládacího stolku.

Carter byl radši, když strýc Lišák pracoval. Když jeho strýc vyražel za čachry a čórkami (to jsou další slova, které označují podvody a zlodějiny), zářil jako žárovka s výkonem milionu wattů. Byl zábavný, okouzlující a energický jako elektřina. Při jeho úsměvu se rděly stařeny, vzteklouni tleskali a podrážděná nemluvnata mu byla ochotná dát všechna lízátká.

Když Carterův strýc nepracoval, oči měl studené a temné. Pohybovat se v jeho blízkosti bylo jako chodit v černočerné místnosti plné ostrých rohů. Stačil jediný chybný krok a narazili jste si palec u nohy, až vám do očí vhrkly slzy. Carter si zvykl našlapovat opatrně jako po špičkách.

„Přistupte blíž, dámy a pánové,“ vyvolával strýc Lišák z uličky. „Mám pro vás hru, která vás odrovná!“

„Jestli dřív neodrovná vaše peněženky,“ zabručel si Carter pro sebe. Slunce se sklánělo k západu a Carterovi nečekaně přeběhl mráz po zádech. Bylo skoro léto a stromy v nedalekém parku byly obsypané listím, ale

slunce zakryly mraky a Carter se zachvěl. Vytáhl by z brašny šálu nebo bundu, ale bohužel neměl ani jedno.

Jelikož musel tak jako tak hlídat, pozorně sledoval pohyb strýcových rukou. Strýc Lišák měl rychlé ruce (ačkoliv Carter věděl, že jeho jsou ještě rychlejší) a jeho oblíbenou metodou, jak obírat lidi o peníze, byla hra zvaná skořápky.

Obnášela tři ořechové skořápky položené na stole. Strýc Lišák položil na stůl vysušený hrášek a schoval ho pod jednu skořápkou. Pak vybídl hráče, ať dávají pozor, a začal přesouvat skořápky sem a tam. Když přestal, hráč zkusil uhodnout, kde se skrývá hrášek.

„To vypadá jednoduše,“ řekl další kolemjdoucí. „Zkusím to.“

„Výborně, pane.“ Strýc Lišák položil hrášek na stůl, zakryl ho a z každé strany umístil další skořápkou. „Nejdřív si vsadte. Tak, položte dolar na stůl. Teď sledujte skořápkou s hráškem.“ Začal míchat skořápky a kolemjdoucí nespouštěl oči z té, kde si myslel, že je hrášek.

„Dobře, teď ukažte na tu, kde je podle vás hrášek,“ vyzval ho strýc Lišák nakonec.

„V téhle,“ odpověděl kolemjdoucí. „Vím to jistě. Celou dobu jsem se na ni díval.“

„Zajímavá volba,“ usmál se strýc Lišák. Vteřinu počkal a obrátil skořápkou.

Carter zavrtěl hlavou. Hráči se nikdy netrefili – pokud tedy strýc nechtěl, aby se trefili. Měl totiž hrášek schovaný v ohybu prstů. Byla to jen otázka šikovných rukou – kouzelnická dovednost spočívající v tom, že umíte rychle přesouvat předměty, aniž by si toho někdo všiml. Carter věděl, že taková schopnost je pro každého kouzelníka velice užitečná. Většina kouzelníků ji využívá k tomu, aby někomu vytáhli z ucha minci nebo narafičili do kapsy kartu, a jejich cílem bylo vyloudit úsměvy. Strýc ale svou zručnost nevyužíval k tomu, aby obveseloval lidi. On a ostatní lumpové místo toho obírali nic netušící oběti.

Když strýc Lišák obrátil skořápku, nebyl pod ní žádný hrášek. „Je mi líto, pane. Prohrál jste.“

„Vůbec jsem z ní nespustil oči,“ trval na svém muž.

„Je mi líto, ale zdá se, že spustil,“ odpověděl strýc Lišák a usmál se na něj. Jeho šarm ale nezaúčinkoval.

Možná to bylo tím, že ten muž připomněl Carterovi otce, nebo prostě viděl strýce okrádat nevinné příliš často, ale Carter věděl, že by nebyl o nic lepší než strýc, kdyby jen tak stál a přihlížel.

A tak vyšel zpoza rohu, kde se schovával. Strýc vykulil oči, když Carter přistoupil ke stolu. „Je to pěkný trik, že ano?“ zeptal se toho muže.

„Co to děláš, chlapče?“ zavrčel strýc Lišák, zaťal zuby a na čele mu vystoupila žíla.

„Pomáhám,“ zašeptal Carter. Strýc Lišák zamrkal, jako kdyby ho vztek na okamžik ohlušil.

Muž sáhl po zbývajících dvou skořápkách a otočil je. Hrášek nikde. „Vy mizero!“ zařval.

Strýc Lišák popadl peníze a skořápky a uhnul před mužovými pěstmi. Pak se otočil a vyběhl uličkou pryč, jak dokázal nejrychleji. Carter sprintem vyrazil opačným směrem, až mu brašna narážela do boku.

Muž za ním křičel: „Policie! Ten chlap je zloděj! Chyťte ho někdo!“

Nebylo to poprvé, co Carter musel utíkat před zákonem. Tuhle stránku svého života nesnášel ze všech nejvíc. Neudělal nic špatného, přinejmenším tomuhle konkrétnímu muži, ale kdyby ho chytili, považovali by ho za strýcova společníka. A tak prchal.

Jednoho dne přestanu utíkat, pomyslel si. Možná ne dneska. Možná ne zítra. Ale brzy. Přestanu utíkat, usadím se a budu žít někde v klidu.

Kdyby mu nedocházel dech, možná by se zasmál. Bez ohledu na svoje přání, dokud bude se strýcem Lišákem, nikdy nezíská to, co chtěl ze všeho nejvíc: domov.

★ ★ ★

Carter se vydal oklikou k domovu na půli cesty, kde se strýcem přespávali. Za chůze uličkami se ohlížel přes rameno, zatačel a zase se vracel, aby si ověřil, že ho

nesledují policisté. Byl nervózní z pomyšlení, že uvidí svého strýce.

Oblečením mu profukoval nepříjemný vítr a opíral se do brašny na jeho rameni. Strýc Lišák seděl na schodech. Když uviděl přícházet Cartera, vstal a nadmul hrudník jako vzteklý lidoop. Carter se příkrčil: očekával nejhorší. K jeho překvapení ale strýc nic neřekl a jen na něj mlčky zíral. To bylo pro Cartera ještě strašidelnější než vše, co na něj kdy strýc křičel, protože to vůbec nečekal. Po chvíli se strýc otočil a přibouchl dveře Carterovi málem do obličeje. Carter ho následoval dovnitř, tiše za sebou zavřel a zul si boty. Strýc za sebou nechal blátivé šlápoty přes celou chodbu. Carter je uklidil.

„Venku je zima, co?“ zeptala se paní Zalewská se silným polským přízvukem. Usměvavá stará dáma pracovala jako dobrovolnice v kuchyni a připravovala jídlo pro zdejší hosty. Na sobě měla špinavou modrou zástěru a na řetízku kolem krku se jí houpal malý třpytivý diamant.

„Vypadáš hladově. Mám ti udělat večeři?“ zeptala se.

„Ne, to je dobré,“ odpověděl Carter. Neměl hlad, i když od snídaně nejedl.

„Hloupost,“ řekla. „Chlapec ve vývinu musí pořádně jíst. Pojď, sedni si. Udělám ti smažený sýr a sendvič s ředkvičkami.“

„Smažený sýr a ředkvičky znějí skvěle,“ připustil Carter.

Paní Zalewská totiž uměla připravovat epesní smažený sýr a sendviče s ředkvičkami. *Epesní* nesouvisí se psem, ale znamená to *báječný*. Carter si sedl ke stolu v tiché kuchyni paní Zalewské a pochutnal si na tom nejúžasnějším, nejteplejším, nejkřupavějším a nejepesnějším sendviči, jaký kdy jedl. Kuchařčina neuvěřitelná vyprávění a úsměv Cartera často rozesmívaly, i po hrozném dnu „práce“ se strýcem.

Bylo vzácné, že se ke Carterovi někdo choval tak laskavě, a chlapec si ji oblíbil. Paní Zalewská v něm vyvolávala myšlenky na prarodiče a na to, jak by mohl vypadat život s babičkou a dědou.

„Dal by sis trochu švestkového džusu, drahoušku? Míchám ho s tímhle lahodným pomerančovým práškem, když se mi ucpe potrubí.“

„Myslím, že moje potrubí je v pořádku,“ zahihňal se Carter. Strýc Lišák by s ním nikdy nemluvil o svém potrubí, a kdyby ano, nikdy by netrpěl, aby se tomu Carter hihňal.

Carter uklidil stůl a umyl nádobí, zatímco mu paní Zalewská vyprávěla o svém dětství v Polsku a Rusku a následném příjezdu lodí do Ameriky. „Lod' byla plná slušných lidí a taky darebáků. Tenhle diamant, který nosím, patřil mé matce a před ní zase její matce a její

matce. Když jsem přijela, schovala jsem ho do matrožky. To jsou ty ruské figurky, které se dají otevřít a uvnitř je menší a ještě menší. Tenhle maličký diamant je jediný, co mi připomíná domov.“

„Taky jsem míval domov,“ zašeptal Carter.

„Co jsi říkal, drahoušku?“

Carter zavrtěl hlavou a mlčel. Líbilo se mu, když paní Zalewská vyprávěla o domově. Bylo mu jedno, že to strýc Lišák považuje za sentimentální. Carter často uvažoval, jaké by to bylo, mít zase opravdový domov. Rozhodně by to bylo lepší než každý druhý týden jiná postel v jiném městě.

Do kuchyně vpadl strýc Lišák. Sedl si a nasadil pro paní Zalewskou svůj proslulý falešný úsměv. „Mohl bych dostat trochu teplé polévky a šálek kávy, má drahá?“

„Jistě, samozřejmě,“ odpověděla paní Zalewská a odešla do sklepa. „Jenom dojdou pro kávu.“

Jakmile byla mimo doslech, strýc Lišák se naklonil ke Carterovi a zašeptal: „Dnešek jsi zvrstal, takže potřebuju, abys to napravil. Šlohneš tý starý vraždě diamant.“

„Já nekradu,“ odmítl Carter. „A ona není žádná stará vražda. Je naše přítelkyně. Celý týden nám dává jídlo.“

„My nemáme přátele,“ odsekl strýc. „Copak jsem tě nic nenaučil?“